Kertész Ákos

# *A hamis zsidó önkép*

## **Baloldali antiszemitizmus**

II. rész

A szovjet külpolitika (persze a magyar is) támogatta Izrael függetlenségi törekvéseit, és Izrael állam létrejöttét, amíg remélhető volt, hogy Izraelből is „népi demokrácia" lesz, és szovjet hídfő a Közel-Keleten. De, amikor eldőlt, hogy Izrael (kibucok ide meg oda) a plurális polgári demokráciát választotta, tehát nem a Szovjetunió, hanem a Nyugat hídfője lesz a Közel-Keleten, a szovjet politika (így persze a magyar is) élesen Izrael-ellenes fordulatot vett, elkötelezett támogatója lett a palesztin nép fölszabadító háborújának.

Lám: miből lesz a cserebogár. Ha Izrael a Szovjetunió szövetségesévé válik, nem vérzett volna és ma sem vérezne senki szíve a szegény palesztin népért. Hogy a moszkovita ideológiával átitatott európai baloldal: a kommunistáktól a balos liberálisokig, megalakulása óta etnonacionalistának, rasszistának, imperialistának, a palesztin nép elnyomójának, sőt gyilkosának tekinti Izraelt, annak itt találhatjuk meg a gyökerét.

Így lesznek zsidó gondolkodók, „filozófusok", politológusok, publicisták, média szakemberek a dzsihád anticionista, Izrael ellenes ideológiai hadjáratának, média-uszításának, propaganda-kampányának nemcsak szószólói, de egyenesen vezető ideológusai.

Abból a hamis követelményből kiindulva, hogy a holokausztot túlélő zsidóságnak egy magasabb rendű erkölcsöt kell képviselnie; aki annyit szenvedett az erőszaktól, az még a saját védelmében sem alkalmazhat erőszakot. Hogyne! Én is átéltem azt az agybajt, amikor naponta kértem bocsánatot nem-zsidó barátaimtól, szaktársaimtól, az egész magyar világtól, amiért zsidó vagyok, és a bocsánat elnyerése érdekében jobb, erkölcsösebb, szelídebb, jámborabb (hülyébb) akartam lenni mindenkinél.

Itt mérhető le a baloldali antiszemitizmusnak nem csak az ostobasága, de a kártékonysága is.

Egész Európa és Amerika tudja, mit követel az erkölcs. A tízparancsolat világos: Ne ölj! Jézus szavai is világosak: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat, és minden ember a te felebarátod. A zsidó is. Ha tetszik, ha nem.

A keresztény világ kétezer éves zsidóüldözése, gyilkosságai, pogromjai, melyek végül a holokausztba, hatmillió zsidó ipari módszerekkel végrehajtott legyilkolásába torkolltak, olyan világbotrány, ami a mi civilizációnk és kultúránk elfogadott erkölcseinek folyamatos lábbal tiprását jelenti. Ezért – és főleg a holokauszt óta – ma már Európa és részben Amerika népessége permanens bűntudatot érez. És nem csak a konkrét gyilkosságok miatt. A zsigerekbe oltott, alig leküzdhető zsidógyűlölet miatt is. Nem véletlenül fogalmaz úgy a Tízparancsolat, hogy felebarátod feleségét, házát, mezejét, semmiféle jószágát *ne kívánjad*.

Megismétlem: NE KÍVÁNJAD!

A mi etikánk szándék-etika. A szándék maga, ha a vétek elkövetésére nem is kerül sor, már bűn. Nem a bíróságon, persze, hanem a lélekben. A kiolthatatlan zsidógyűlölet miatt a mi kultúránkban élő tisztességes ember már akkor is bűntudatot érez, ha semmit nem tett zsidó embertársai ellen. Ez nem tudatos – ez ösztönös.

(Kivéve, persze, a rasszistákat, a nácikat. A zsidógyűlölet, a bármiféle gyűlölet, és más előítéletek fertőzetében élő megrögzötteket. Nem róluk beszélek.)

Az átlag-európai (-amerikai) ember tudatában él egy ősi zsidókép, egy zsidó arche-imago. Az üldözött, bántalmazott zsidó, az áldozat-zsidó képe. A Schwarz-Bart-féle „igazak ivadéka”, aki nem fog fegyvert, inkább jámbor áldozati bárányként hagyja magát a vágóhídra terelni. (Isten báránya zsidó vetületben.) Csakhogy ebbe a képbe nem fér bele az önmagát megvédeni merészelő, ha kell, a népéért fegyvert fogó, harcoló zsidó, mert így nem lehet többé szánakozással letudni a holokausztért (plusz a kétezer éves permanens gyűlölködésért és zsidóüldözésért) érzett bűntudatot.

Maga Izrael állam puszta léte is már szemérmetlen provokáció. Hogy jönnek a zsidók ahhoz, hogy ugyanolyan hazájuk legyen, mint *nekünk*?

Láttuk, hogy a galutban élő, kirekesztett zsidó kényszerűségből önálló kisegzisztencia volt, értelmiségi vagy polgár. És mi derült ki Izraelben? Az, hogy a zsidó nem csak kereskedő vagy értelmiségi. Hogy a zsidó – a saját hazájában! – meglepő módon a legkiválóbb kétkezi munkásember lesz, ha úgy hozza a sor, a legeredményesebb földművelő, a legjobb katona, sőt a világ legjobb titkosszolgálati ügynöke. A zsidó mindent tud, ha kell. Hát ezt csakugyan nem könnyű elviselni!

És mivel nem könnyű elviselni, ezért újítja föl a zsigeri antiszemitizmussal fertőzött Európa (és Amerika) azt a másik zsidó

ősképet, amit a keresztény középkor oltott bele a népek tudatába: azt a titokzatos, örök idegen, nagyon más (kaftános, pajeszos, szakállas) látomást, a gonosz zsidó archetípusát, az istengyilkos zsidót, a szelíd és jóságos Jézus gyilkosát, a „fiúét", akit a Fájdalmas Anya az ölében tartva sirat a kereszt alatt *(hogy az anya is, a fiú is zsidók, hogy a kereszt a rómaiak kivégző eszköze, azt el szokták felejteni!)*; a Heródes katonái képében gyerekeket gyilkoló zsidót, a gyermekvér-ívó zsidót – ez is egy ősi zsidókép, archetípus, amit a Vatikán döngölt bele a keresztény lelkekbe, és a harcos zsidó, a hazáját és az övéit fegyverrel védelmező zsidó, az izraeli katona ezt az antikrisztusi zsidó-képet nagyítja modernné s globálissá. Ezzel manipulál az iszlám a Hamasztól az ISIS-ig, és ebben partner a világmédia a CNN operatőreitől az öngyűlölő liberális zsidó esszéistáig, aki morális igazolást ad a spontán tomboló ösztönöknek.

Legutóbb világosan látszott Gázában, hogy az egész iszlám propaganda arra épít, hogy az izraeli katonák vadállati kegyetlenséggel gyilkolják az ártatlan palesztin gyermekeket, a gyermekek vére és az édesanyák könnye az égre kiált, és a szétbombázott kórházakban a romok alatt vonaglanak a magatehetetlen betegek. Hogy a palesztin gyerekek életét szemrebbenés, és minden emberi együttérzés nélkül föláldozó Hamasz-gyakorlat telepíti a fegyverrendszereket kórházakra, iskolákra, bölcsődékre; az Izraelt – izraeli gyerekeket, asszonyokat, ártatlan civileket – támadó rakétakilövő állomásokat, arról mélyen hallgatnak a palesztin szélsőségesek. Arról is, hogy Izrael micsoda áldozatokat hoz, hogy a gázai civil lakosságot mindezek ellenére megkímélje.

Nem csak most, nem csak a Hamasz legutóbbi gázai rakétatámadásai óta, de szinte Izrael megalakulása óta állandó stratégiája az Iszlámnak és a palesztin araboknak (és annak a milliárdnyi muzulmánnak szerte a világon, akik nem sémiták), hogy a saját népüket: a gyerekeket, az asszonyokat, az öregeket, a betegeket, a nyugati fölfogás szerint a védtelen és ártatlan civileket használják ágyútölteléknek, gyilkoltatják halomra módszeresen, hogy a halottakat és a sebesülteket jajveszékelve fölmutassák a médián keresztül a megvezethető, becsapható (és tudat alatt persze antiszemita) nyugati világnak, és ezzel igazolják Izrael rasszista, tömeggyilkos, imperialista, terjeszkedő és szörnyeteg mivoltát.

És az Iszlám propaganda európai (részben amerikai) célközönsége nem veszi észre, nem akarja fölfogni, hogy alapvető különbség van az Iszlám és a zsidó-keresztény értékrend között. Az Iszlám a halál kultúrája. A legfőbb jó és boldogság meghalni Allahért, az Iszlám

terjesztéséért, meghalni a hitetlenek legyilkolása közben. Míg a mi kultúránkban (a zsidó-keresztény nyugati kultúrában) az emberélet a legnagyobb érték, az élet maximális védelme kötelező. A hősi halál nem cél, hanem tragédia. Néha a mieink, a szeretteink, a gyermekeink, asszonyaink védelmében elkerülhetetlen tragédia. Olyan áldozat, amiért a közösség utólag megrendült háláját fejezi ki.

(És most senki ne kérje számon tőlem a nyugat kultúráján belül is létező extrém, fundamentális, fanatikus kitérőket: a keresztény középkor néhány századát, a fasizmust, a nácizmust, a bolsevizmust, a különféle totális formációk és militáns csoportok fanatizmusát. Ezek éppen a kultúra hiányát jelentik.)

A holokauszt súlya csakugyan elviselhetetlen teher a nyugati ember lelkén. Nehéz megbocsátani a zsidóknak, amit elkövettek ellenük.

Ezért a holokauszt-tagadás ma Európában – enyhén szólva – illetlenség. Sok országban a törvény tiltja, vagyis bűn. Az Izrael ellenes gyűlöletkampány azonban azt sugallja, hogy a zsidók semmivel nem különbek, mint a mi fölmenőink voltak: ugyanazt teszik ma a palesztinokkal, amit mi tettünk velük a holokauszt idején – nincs mit a szemünkre vetni! Így tehát az Izrael elleni gyűlöletkampány, a holokauszt-tagadás egy sunyi formája, mert úgy tagadja a holokausztot, hogy jelentéktelenné akarja tenni.

Egyet felejtenek el ezek a „baloldali humanisták", akik a zsidók elleni gyűlöletorgiává növelik a palesztin gyerekáldozatok siratását. Azt felejtik el, hogy ha a holokauszt nyomasztó emlékétől azon az áron próbálnak megmenekülni, hogy önmagukra szabadítják az Iszlámot, akkor tragikus cserét fognak csinálni. Ebbe a gyógymódba belepusztul a beteg.

A CNN és más nagy média-multik operatőrei csak fényképeznek, a rendező a Hamasz, vagyis az Iszlám. És Gázától egy köpésre fizet az Iszlám a bepalizott operatőröknek, nyugati tudósítóknak: lefejez egy-egy – néha egy-egy csoport; aki figyelt, láthatta a videót! – foglyul ejtett „hitetlent" képletes ítéletként a Nyugat bűneiért. Ezt az összefüggést CNN munkatársak és a morális alapon lelkesen gyűlölködő közönségük még nem vette észre.

Az iszonyatos költséggel folytatott jelenlegi hadviselés önáltatás.

Teendő? Krónikás vagyok, nem politikus.

*

Én azt próbáltam végigkövetni – részben a saját sorsomon, azokon az identitás zavarokon keresztül, melyeket magam is átéltem –, hogy a hamis zsidó önkép hogyan segíti kialakítani azt az általános hazugságot, hogy a kétezer éves üldöztetés, a holokauszt gyalázata után végre magára találó, önmagát megvédeni bátor zsidó az a „rossz zsidó", és méltatlan a tisztességes emberek támogatására. Ahelyett, hogy fölismernék, hogy a **harcoló, önmagát védő** Izrael ma az egész Iszlám által fenyegetett nyugati civilizációnak – bűnös módon magára hagyott – előretolt **védőbástyája.**

És hogy a csakugyan létező „baloldali antiszemitizmus", amely ravaszul társadalmi érvekkel cseréli föl az etnikai és rasszista érveket, milyen szerepet játszott és játszik a mai napig ennek a hazug képnek a kialakításában.

UTÓIRAT. Nem vagyok cionista. Nem kívánnék Izraelben élni, nagyon jól megvagyok itt, Montreálban. De ha fiatal volnék, az első hívó szóra habozás nélkül mennék önkéntesnek az izraeli hadseregbe, ameddig csak szükség lenne rám.

*Megjelent: Amerikai Népszava, 2014/10.*